De Sint-Romboutstoren: een onvoltooide toren

In 1449 begon de bouw van de Sint-Romboutstoren met een ambitieus plan: een toren van 600 Mechelse voet hoog (hoger dan de toren van Ulm, die 161 meter meet). Mechelen, als een van de Zeventien Provinciën en een belangrijk stadsstaat, wilde zichzelf op de kaart zetten. Karel de Stoute had het Parlement, het hoogste gerechtshof van de Nederlanden, in Mechelen gevestigd, wat de stad een aantrekkingspool maakte voor de intellectuele, juridische en politieke elite. Tegen 1520 was de toren al 300 Mechelse voet (97,28 meter) hoog, met 513 traptreden, maar toen kwam de bouw tot stilstand.

Mechelen had namelijk nog andere grote projecten lopen, zoals het Paleis van de Grote Raad (naast de Lakenhal) en het Paleis van Margareta van Oostenrijk (Hof van Savoye). Mogelijk werd er gewoon te veel tegelijk ondernomen.

Na 1530, na de dood van Margareta van Oostenrijk, verhuisde Maria van Hongarije, de zus van Keizer Karel, de hofhouding naar Brussel. Een grote tegenslag volgde op 6 augustus 1546, toen de Zandpoort ontplofte door een blikseminslag. Veertigduizend kilogram buskruit vloog de lucht in, waardoor ongeveer 800 huizen werden verwoest en 200 mensen omkwamen.

De problemen stapelden zich op: in 1566 kwam de Beeldenstorm, in 1572 volgde de Spaanse Furie met vernielingen en terreur, en in 1580 de Engelse Furie. Tijdens deze oorlogsjaren werden alle bouwmaterialen van de toren naar Willemstad in de Noordelijke Nederlanden gebracht om daar vestingmuren te bouwen. Bovendien rees er twijfel over de stabiliteit van de toren, zeker omdat in die periode al enkele andere torens waren ingestort door constructiefouten.

Met al deze tegenslagen en onzekerheden bleef de Sint-Romboutstoren uiteindelijk onvoltooid.